

НАШЕТО БЪЛГАРСКО БУДУЩЕ

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ по споразумение. БРОЯ 1 левъ.

Конгресътъ на Б. женски съюзъ.

Утре, Недѣля, 22 того, българскиятъ женски съюзъ скрива своя годишенъ конгресъ въ Шуменъ. Това ни дава поводъ да кажемъ, че нашата църква гледа и сърадоу, но и съ безпокойство сдружаването въ съюзъ на българскитъ жени.

Женитъ презъ всичкитъ вѣкове на християнската ера сж преданнитъ и вѣрни членове на църквата Христова. непосредствения интуитивно усѣтъ на своето сърдце чувствуваха, разбираха и приемаха Христа за Богъ, Брѣшителъ и Спасителъ на човѣчеството. Първи женитъ при Га и възвестиха възкресението на Христа, първи тѣ най-рано се подаваха на благоангелното Евангелско слово и стѣко въ първитъ вѣкове, та до днешно време, жени дава, нашитъ майки, сж които орито отстояватъ своята вѣрба въ Христа и я присаждатъ крехкитъ души на своитъ ца. Така вѣрата се не губи остава отъ вѣкъ въ вѣкъ храни и окуражава човѣка езъ трънливия неговъ животъ пжтъ.

Нашитъ стари майки презъ коветъ на тежкото политическо и духовно робство на нашия народъ сж могли да уагратъ на страданията и да танатъ вѣрни на своя родъ бисъ това сж запазили отъ иззждане и своитъ деца—българския народъ—пакъ само въ вѣрата и надеждата въ водриста—Пазителъ и Покроителъ на всѣко страждущо срдце. Борцитъ отъ епохата въ възраждането не биха имали силата на духа, смѣлостта и държливостта и упоритонасѣта почти умрѣлия духовно български народъ да възкресятъ за новъ животъ народъ отъ овчари и гоноводари, ако тѣхъ не родиха и възкрмиха майки, майки, силно вѣрващи въ Христа—Богъ и Доброто, свободата, и справедливостта. Българската майка и днесъ пази вѣрата си и днесъ я присажда въ сърдцата на своитъ чеда. И днесъ е, която пълни църквитъ, монастиритъ, християнскитъ собори; и днесъ тя е, която опере предъ мисълта че съвѣрой извънъ нейния домъ озвѣржава нейнитъ деца и й връща чужди, враждебни вѣрата й, на душата й; и днесъ тя е, която най-много зема участие и залита въ българското училище да се въведе вѣрочение и не другъ, а ко е възможно, свещеницитъ а преподаватъ това вѣрочение.

Българскиятъ женски съюзъ работи отъ години. Това сдружение на малцинството жени, майки и дъщери, и то редимно на образованитъ, да кажемъ, на вече заразенитъ, облѣханитъ съ вѣтъра а чуждата култура, която уа, че жената е душевно, та аже тѣлесно, равна на мъжа

и че всичко въ общия животъ отъ което се ползува мъжа, трѣбва да стигне и до жената. По много страни, та и въ наша България, съ особно усърдие се води борба отъ женитъ да имъ се дадатъ политически права: което не успѣха да направятъ въ държавата мъжетъ, много се надяватъ, че ще го управятъ женитъ. Женитъ искатъ да ставатъ адвокати. Женскиятъ съюзъ упорито работи да се въведе въ България гражданския бракъ т. е. момъкътъ и девицата, когато пожелаятъ да вжпятъ въ бракъ ще се явятъ предъ общинския кметъ, той ще състави актъ тѣ ще разпишатъ и ще си излъзатъ изъ кметството съпрузи. Благословението на църквата не е необходимо. Който обаче, смѣта, че е полезно, да го потърси отпосле.

Всичко това е отъ естество да разюздае още повече нравитъ въ нашата малокултурна страна, както ги е разюздало въ други многокултурни страни. Особно срещу въвеждането на гражданския бракъ църквата се противи и ще се противи съ всички сили.

Благословието на църквата е една потрѣба, защото:

„Истинската любовъ търси вжтрешната красота. Знаино е, че вжншната красота зависи отъ вжтрешната Тѣ сж недѣлими. И за това тѣ не вѣхнатъ, а все повече разцвѣтватъ. Истинската любовъ търси и създава брака, а не раздѣлата еднообразието, а не разнообразието. И въ тѣхъ намира щастие. Щастие е въ подвига, въ стремежа, въ жертвата, и истинската любовъ го намира въ тѣхъ, защото самата любовъ е творчество. Тя създава новъ красивъ животъ. Тя дава животъ. За своя подвижъ тя търси божествена помощъ и я намира въ благословения отъ Църковния бракъ.“

Любовъта, правилно разбрана се нуждае отъ църковенъ бракъ. Въ него тя намира себе си, чрезъ него създава ценности и животъ. За замѣна на църковния бракъ съ гражданския може да работи само онзи, който или не разбира жшчината на любовъта, или жадува за временна плътска наслада, или иска върху страданията на другитъ да осигури своитъ материални интереси“.

И така, църквата гледа на сдружението на женитъ съ радостъ, защото тѣ сж най-добритъ пионери Христови въ живота и, ако поставѣха [Него за девизъ, биха преустроили бърже нашата сурова и мрачна българска действителност. Тя гледа и съ безпокойство, защото това сдружение усвова принципи и желания, чужди на Христовата църква, и съ това готви по-голѣми беди за себе си и своя народъ.

Свещ. Д. Попвасилевъ.

СЪВРЕМЕННАТА ЖЕНА.

Преди нѣколко време единъ белгиецъ издаде книга подъ горното заглавие. Въ това си произведение белгиецътъ говори за съвременната жена. Ще предамъ мислитъ му, като се постарая да намаля нѣкои негови остри изрази прогивъ жената. Той казва: „Жената е издрейняла, модитъ сж я понижали предъ очитъ на сериознитъ хора, като сж я направили „кукла“, за да може само да влезне въ очитъ на мъжетъ, които днесъ гледатъ на жената като на предметъ за удоволствие.“

„Моме, се обрѣща авторътъ къмъ жената, за какво се бѣлосвашъ и червосвашъ? Да станешъ по хубава ли? Не. Ти затуляшъ естествената си красота, живостъта и мускулитъ на лицето си съ изкуствени мазнини, които правятъ лицето ти мъртво, мръсно и неестествено. Турчинитъ въ харемитъ, като нѣмали работа, шарили лицето си, за да могатъ да се поревнатъ на сул-

тана, когато виждали веднажъ презъ живота си. Вие защо предпочитате изкуствената си хубостъ предъ естествената? Мигаръ вие мислите, че ще измамите мъжа? Не. Всѣки вижда вашето прикрито желание да измамитъ младежа съ тия мацила, които ви правятъ дори гнусни. Знаете ли какъва отрова за лицето си турате? Знаете ли, че тази отровна масъ ще умъртви лицето ви, ще го избаци и ще го обърне въ една отвратителна маска, съ която ще се срамите да излезнете следъ време предъ хората?“

Следъ това белгиецътъ говори за опаснитъ боядисвания на устнитъ, веждитъ и бузитъ и съветва момитъ и женитъ да избѣгватъ всѣкакви мазила и пудри по лицата си, като знаятъ, че най-безвредната мазилка за лицето е чистата прѣсна вода. Съ другитъ мазила тѣ ставатъ отвратителни за мъжа.

Превелъ М. Московъ.

Презъ лѣтото.

Ние следимъ и другитъ събития изъ нашата страна, но преди всичко насъ интересува онова, що става изъ живота на църквата. За свѣтския животъ пишатъ стотици вестници изъ България. Ще съобщимъ нѣщо изъ живота на църквата, по право, на свещенството презъ изтеклото лѣто, а така сжщо и лични впечатления на нашия редакторъ отъ тукъ и тамъ.

***

Крупно събитие изъ живота на свещенството всѣка година е КОНГРЕСА на съюза на свещеническитъ братства, който става лѣте въ София къмъ 20 юли. Такъвъ конгресъ стана и т. г. Но тази година конгресътъ бѣше много буренъ. Срещу дългогодишната управа на съюза въ лицето на Прот. Ханджиевъ и Тулешковъ се обособи една опозиция отъ 14 делегати отъ 36.

Недоволството въ свещеническитъ срѣди е голѣмо и това недоволство е получило пълненъ изразъ въ тази годишния конгресъ. Организацията тежи на свещеницитъ. Тя струва на всѣки свещеникъ годишно 900—1000 лева — една месечна заплата. Срещу това свещеникътъ получава единъ вестникъ и едно списание, които сж напълно опартизанени и сж се поставили въ услуга на чужди на свещенството интереси и разбирания. Тия особено споменатитъ двама, които, собствено ржководятъ съюза, защото сж постоянно въ София, се премѣстиха отъ Варна и Търново, за да правятъ кариера отъ своето стоеие въ ржководното тѣлона свещ. съюзъ. Това виждатъ свещеницитъ и негодуватъ. Тѣзи двамата сж въ пълна услуга изависимостъ отъ познати соф. фактори които търсятъ безрезервната подрѣжка

на свещ. съюзъ за свои смѣтки и цели. Докато организацията струва така скъпо на всѣки свещеникъ и нему тя не дава нищо, освенъ да го грубо опартизанява и да го учи, че владицитъ, съ изключение на едного сж врагове и зложелатели на свещенството, сжщата организация се е превърнала на собственостъ, на мушия за двамата, които по разни начини съ заплати, пжтни и дневни, непредвидени, хонорари, съ настаняване децата си на служба около съюзната управа и пр. тежатъ на съюзната каса и я просто ограбватъ. (Следъ като Прот. Тулешковъ настани и отглежда всичката си многочленна челядъ около „казана“ на свещ. съюзъ, сега чуваме Прот. Ханджиевъще настанява дъщеря си за лѣкарка на почивната свещеническа станция при Месемврия, та кого ще цѣри, особно презъ зимата, не е важно. Важното е да осигури заплатата, а зимата може да прекарва и въ София) Особно недоволство е извикалъ съ поведението си централния секретаръ Прот. Ханджиевъ, който, макаръ да се премѣсти отъ Варна въ София, за да бжде днесъ по-леко на съюзната каса, предвидѣлъ въ бюджета за новата братствена година повишение на заплатата си съ нови 6000 лева. Единъ свещеникъ отъ неговитъ защитници настоявалъ да се даде това повишение, защото Ханджиевъ билъ отруденъ съ работа, та щѣлъ да погуби здравието си, щѣло да го хване туберкулоза (!). Тия аргументи сж подигнали смѣхъ и негодувание, ала Ханджиевъ е осигурилъ повишението, защото скърпеното отъ по-рано болшинство отъ наивници било послушно.

Голѣма буря се е дигнала въ конгреса следъ отчета на Пр.

Тулешкова по списването на съюзния вестникъ. Той е билъ обвиняванъ, че партизанствува, че е защитникъ на протестантската организация въ България **имка**, че е оскърбявалъ съ писанията си въ съюзния вестникъ заслужили владици и свещеници — братчици, когато съюзниятъ органъ трѣвова да брани, а не да хули свещеницитъ. Билъ е притиснатъ да даде обяснения за организацията „Богъ и България“, която той представилъ като страшилище за църквата и народа. Но той, вмѣсто да се вразуми, е наговорилъ купъ оскърбления срещу владицитъ Симеонъ Варненски, Михаилъ Русенски, Павелъ Старозагорски, Еп. Андрея и др. като неможалъ да каже нищо лошо за една организация, наречена „Богъ и България“, която има за задача да издържа студенти, монаси, свещеници и миряни въ нашия и чуждитъ университети, той казалъ, че *оухътъ* (забележи — *оухътъ!*) на „Богъ и България“ е страшенъ, той разорява църквата, той комплотира срещу отечеството. Не само това. Прот. Тулешковъ въ духа на тия измислици, зачислявайки Митрополита Симеона въ редоветъ, не, между главаритъ на *Богъ и България* е казалъ, че той, М. С., е най-голѣмото зло въ нашата църква, че той е *стоглава черноморски хиора*, на която Тулешковъ щѣлъ да смаже главата. Тия думи и цѣлата тази глупава речъ за „Богъ и България“ сж по-дигнали буря отъ негодувания. Тулешковъ е билъ прекъсванъ шумътъ е билъ невъобразимъ. Той продължавалъ своитъ безумни слова, По думитъ на нашия варненски делегати, докато Тулешковъ произнасялъ тия хулни думи срещу споменатитъ архиереи и особно срещу стария Митрополитъ Симеонъ Епископъ Паиси Знеполски Председателъ на събора, смѣлчалъ е, и за сжжаление, сам се подсмивалъ. Добъръ примѣръ е далъ.

Такива тжжни сцени сж сразиграли въ свещ. кия конгресъ това лѣто. Нека не счудятъ следъ това свещеницитъ изъ България, ако владицитъ начело съ стария Митрополитъ Симеона поискатъ обяснения отъ св. Синодъ и запитатъ дали затова сжществува този съюзъ. Ханджиевъ не останалъ по-назадъ. Като потвърдилъ казаното отъ Тулешкова, че злото идотъ Варненския Митрополитъ (Въ чиито крака Ханджиевъ лазѣше до м. февруари т. цѣли 25 години, докато направилъ кжша и имотъ за милионъ той заявилъ, че стрелитъ въ Варна срещу Софийския Митрополитъ ще минатъ по рапрезъ неговитъ гърди. Да Цминатъ толкова, колкото наваха по-рано тия, отпр много години наредъ отъ страни срещу Варненския трополитъ. Какво лукавство изневѣтра!

По-вече подробности за този конгресъ ще чете мъ въ статиитъ на Свещ. Икономозъ отъ Варна, които ще публикуваме въ иднитъ броеве.

Между 4 и 11 августъ се състоя въ ПРЕСЛАВЪ МОНАСТИРЬ КУРСЪТЪ за опрѣснѣване знанія на свещеницитъ отъ Варненската епархия. Такъвъ курсъ има въ София въ първата половина на юли. Свещеницитъ отъ епархията бѣха поканени съ окръжно да посетятъ този курсъ. Понеже София е далечъ и ходането и стоенето тамъ струва скъпо, следъ закриването на Соф. курсъ, за облекчение на свещеницитъ отъ епархията, и по тѣхно желание, се уредиха въ Преславъ. Тулешковъ пише въ П. Дѣло, че курса не излѣзълъ сполучливъ, че билъ слабо посетенъ и лекторитъ не говорили добре. Отъ 2300 свещеници въ България въ София на курса сж се явили 100 души, а отъ 140 свещеници въ Варненската епархия на курса въ Преславъ се явиха 30 свещеници. Нека цифритъ изобличатъ лъжливиъ Тулешковъ езикъ. Лектори бѣха Митрополитъ Михаилъ Русенски, Еп. Андрей Велички, Свещ. Григорий п. Кировъ (3 беседи по църковно смѣтководство), Една беседа по Геософията каза и свещ. Енчо п. Иордановъ, който дойде въ курса само за единъ день. Беседа за развалинитъ (като се посетиха самитъ мѣста) каза и г. Шкорпилъ отъ Варна, който дойде специално за това. Владичитъ водиха беседи по църковна история, Пастирско богословие, Свещ. писание, Литургия, Сектознание и др. Цѣла седмица свещеницитъ-курсисти слушаха лекциитъ съ повишенъ интересъ. Обстановката бѣше великолепа. Еп. Андрей, както това е нему особно свойствено, бѣше отъ сутринъ до късна нощъ между свещеницитъ и успѣ да внесе помежду имъ духъ на задушевна братска обичъ и довѣрие. Много години, а може би никога участницитъ въ курса не сж имали случай въ своя животъ да поживѣятъ, въ братско единодушие и единомислие, да станатъ деца, да унесатъ мисълъ по Бога и тайната на живота. . . А всѣкидневнитъ служби въ гиздавата манастирска църква? А тържествената архиер. служба съ Еп. Андрея, служба, презъ която свещеницитъ се унасяваха въ молитвенъ възгоръ и плачеха като деца? За Бога, какво искатъ хора като Прот. Тулешкова, Ханджиева и др. отъ този Епископъ, отъ стария Митрополитъ Симеонъ, койго въ Преславъ виждаше утеха за своитъ старини, отъ насъ, свещеницитъ въ епархията, които жадуваме за чистота въ нашия църковенъ животъ, затова, макаръ рѣзко по нѣкога, казваме дума срещу неискренитъ души и търговцитъ въ храма на Българската църква?

стане и настоящъ манастиръ съ монаси на постоянно мѣстожителство. Защото въ варненската епархия отъ дълги години нѣма никакъвъ манастиръ. Отъ 30 VIII до 7. септември има КУРСЪ за РЖКОВОДИТ. на ДУБР. ПРОВОЕТ. БРАГТВА въ БЪЛГАРИЯ. За нѣколко дни посетихме и този курсъ. Минахме презъ Габрово, а следъ това съ автомобилъ презъ Шипченския проходъ. Видѣхме върха „Св. Никола“, за който сж ставали голѣмитъ шипченски боеве презъ Осв. война. Тамъ сега се строи монументаленъ паметникъ, високъ 38 метра, въ основата широкъ 10 метра. Спуснахме се по извѣрдно стръменъ пѣтъ съ десетки опасни завои по южния склонъ на планината Подъ върха „Св. Никола“ видѣхме Орловото гнѣздо, дѣто сж били на позиция нашитъ опълченци и отъ дѣто останали безъ муниции, сж се бранили съ камъни, дървета, даже съ труповѣтъ на убититъ си другари. Слѣзохме въ с. Шипка. Тамъ видѣхме прочутия Шипченски манастиръ, който се пребоядиса и огново разрубавяна. Имаше темъ какво да се види. Следъ това, вече привечеръ, по равненъ пѣтъ изъ хубавата Казанлъшка долина стигнахме въ гр. КАЗАНЛЪКЪ. Надали има въ България по хубавъ съ своята природа, и почистъ градъ. Чистотата и свежестъта на балканския въздухъ е друго богатство на този градъ, богатство, което надминава по стойностъ голѣмитъ негови фабрики за розово масло, прежди, аероплани и др. Курсиститъ — свещеници се занимаваха въ голѣмото здание, подарено преди нѣколко години на църквата въ Казанлъкъ отъ фабриканта г. Д. Палазовъ, единъ голѣмъ родолюбецъ и преданъ синъ на църквата. Курсиститъ бѣха добре гледани. Архиер. намѣстникъ въ Казанлъкъ протоиерей Димитръ п. Ивановъ, пѣргавъ, услужливъ и много предприемчивъ свещеникъ, не бѣше оставилъ въ нужда за нищо свещеницитъ. За о. Димитра чухме много похвални отзиви отъ неговитъ свещеници — за това, че той се грижи за тѣхъ като за свои деца; че ги брани и покровителствува; че въ околията всички живѣятъ братски, въ пълненъ миръ и съговоръ; че е основалъ братска взаимопомощъ. При нужда за пари, за да не се унижаватъ предъ лихваритъ, свещеницитъ теглятъ заемъ отъ своята обща каса. При смъртъ свещениковото семейство веднага получава една голѣма сума въ подкрепа и пр., и редъ други начинания, за които ние го поздравихме и се радваме, че има изъ България така будни, умни и пѣргави свещеници, ржководители на по-малкитъ свои брата. Прот. Димитръ отъ две години влиза като членъ на секретарията на свещ. съюзъ. Бихме го молили да не сподѣля алармитъ и дяволиитъ на другитъ двама, за да си остане симпатиченъ на цѣлото българско свещенство, особено на по-младата генерация, която сега се надига за работа на църковната нива и има нужда отъ трезви и опитни по-стари другари, не заразени отъ жажда за власть и пари. На курса въ Казанлъкъ бѣха се явили около 30 свещеници и нѣколко миряни. Лектори бѣха Н. Впр. Митрополитъ Павелъ, гл. ржководителъ на братствата, досегашния секретаръ, Н. Пр. Еп. Андрей Велички, и Професоръ отъ Богосл. Факултетъ Прот. Хр. Димитровъ. Лекциитъ бѣха много полезни за дейцитъ въ братствата. Митроп. Павелъ, особно, въ обясненията на молитвитъ въ Св.

Василиевата литургия разкри у себе си бѣздна огъ философски, богословски и свѣтско научни знания и, макаръ лекцията му (последна) да продължи цѣли 3 1/2 часа, бѣше слушана съ напрегнато внимание и възхищение. Въ срѣда, 4. IX въ църквата на Девическия манастиръ се отслужи Арх. Св. Литургия отъ Еп. Андрея съ хубоа проповѣдь отъ последния и панихида за скоропочиналата майка на Митрополита Павла, Кръстана, а се спомена името и на починалата на 19. VIII т. г. сестра на Митрополита Симеона Варненски — Олимпия. Единъ день всички курсисти отпътуваха съ автомобили до Шипченския манастиръ. Тамъ чуха беседа отъ Еп. Андрея, разгледаха манастиря и се прибраха вечеръта въ Казанлъкъ. Въ петъкъ, 6. IX, къмъ 2 часа следъ обѣдъ, курсътъ се закритъ. Мнозина отъ курсиститъ заминаха за събора на Хр. братства въ Пловдивъ. Съборътъ на Хр. братства тази година стана въ гр. Пловдивъ на 8, 9 и 10 септември. Съборътъ бѣше многолюденъ. 1500 делегати и гости изъ цѣла България посетиха този съборъ. Посрещането гоститъ не бѣ така тържествено, както, напр. въ Пльвенъ и Шуменъ м. г. Може да се каже, че собствено, посрещане нѣмаше, освенъ дѣто пловдивски свещеници бѣха излезли на гарата да взематъ и разквартируватъ опредѣленитъ имъ гости. Много се бѣше потрудили около събора свещ. Несторъ Мандуловъ, младъ и много енергиченъ свещеникъ, който настани въ енорията си около 100 души гости. Заслужаватъ пахвала още свещ-тъ В. Липчевъ и Хр. п. Симеоновъ. Въ недѣля и понедѣлникъ се отслужиха въ две отъ църквитъ тържествени архиер. служби отъ четирмата архиереи: Максимъ Пловдивски, Павелъ, Харитонъ и Андрей. Първиятъ день говори религиозно-патриотична речъ стариятъ Митрополитъ Максимъ, който и до сега е запазилъ своя ораторски талантъ. Вториятъ день говори Еп. Андрей проповѣдь, която трая близо 40 минути. Мнозина отъ християнитъ казаха, че най-ценното нѣщо въ цѣлиятъ този тридневенъ съборъ е тази именно проповѣдь за плодовитъ на духовния животъ. Напредубенитъ стотици християни слушаха съ разтворени сърдца, унесени, безъ да сведатъ погледъ отъ проповѣдника. Много жени и мъже проливаха сълзи, защото ораторътъ човѣркаше ранитъ на душиитъ имъ. Всѣкому се искаше да изкаже високо грѣхъ си, да се наплаче. И ние мислимъ, че тази бѣше една отъ най-хубавитъ проповѣди на Еп. Андрея. Съборътъ на братствата тази година не се прояви особно въ дѣлово отношение. Така пише Прот. Тулешковъ въ П. Дѣло и се сърди. Щѣлъ много да каже въ този съборъ, но не искалъ да дразни Гл. ржководителъ Митр. Павла. На събора не станаха сериозни разисквания. Полезни бѣха отчетитъ на бр. ржководители. Това бѣше единъ съборъ, който мина безъ кавги и скандали за голѣмо съжаление на о. Тулешкова и др., които се бѣха „въобразили съ аргументи“ до жби. Цѣльта имъ бѣше да уязвятъ секретаря на организацията Еп. Андрея, но не успѣха. Съ такова намѣрение бѣше дошелъ Тулешковъ отъ София и се препоръчваше за ржководителъ на братство, макаръ ржководителъ на братството при църквата, въ която служи той, да е Прот. Д. Ан-

дреевъ. Въ такъвъ многолюденъ съборъ бѣше по-добре дѣто не се даде на разни хора да казватъ дерговетъ си и да съблазняватъ невиннитъ християни. Въ частенъ разговоръ съ Митрополита Павла разбрахме, че той има желание да свиква отдѣлно конгреси само на делегатитъ на братствата. Тѣ ще бждатъ 150—160 души. Тогава ои могло да се върши и „дѣлова“ работа, както се изразява о. Тулешковъ и др. А Съборътъ сега имаше повече задача да нахрани душиитъ на християнитъ съ умилителното съборно богослужение и съ хубавитъ, предвидѣди въ програмата, беседи и проповѣди. Въ недѣля, 6 ч. сл. обѣдъ, говори беседа Н. Пр. Еп. Ачорей на тема: „Висшата тайна въ нашия животъ“, а въ понедѣлникъ следъ обѣдъ говори прот. Симеонъ Цѣпиковъ отъ Чирпанъ на тема: „Благодарителността върѣдъ братствата“. Беседитъ бѣха изслушани съ внимание и благодарностъ. Въ вторникъ, 10, IX сутринъта всички делегати и гости отпътуваха съ влака за Станимака. Отъ тукъ во главѣ съ Митрополитъ Павла и Епископитъ Харитонъ и Андрей и много народъ се образува ЛИТИИНО ШЕДСТВО ДО БАЧКОВСКИЯ МОНАСТИРЬ. Хиляденъ народъ се заточи за манастиря презъ красивия проломъ на р. Чая. Вървѣха владичитъ и много народъ пешкомъ цѣли 10 километра и добре се измориха. Къмъ 12 ч. пристигнаха въ манастиря, посрещнатъ отъ новия игуменъ на манастиря Еп. Панаретъ и манастирското братство. Отслужи се молебень и всички се настаниха на почивка. Следъ обѣдъ къмъ 4 часа се отслужи вечерня съ параклисъ за здраве и на открито въ двора се произведе изборъ за братственъ съветъ. Бидоха избрани Прот. Симеонъ Цѣпиковъ, Ив. Петровъ отъ Кюстендилъ и Зора Неева отъ Видинъ. Съ това се закритъ съборъ. Всички намѣриха, че Бачковския манастиръ, противно на общото очакване, е западналъ и много нечистъ. Попитахме защо е това така, когато знаемъ, че две години игуменъ на манастиря бѣше Иеромонахъ Никодимъ, просвѣтенъ монахъ, английски възпитаникъ. Отговориха ни, че той е намѣрилъ финанситъ на манастиря съвършено разнебитени и че за две години Иером. Никодимъ е платилъ 2 милиона и половина стари борчове. Сега манастиря е добре финансово. Младиятъ Иеромонахъ, заради неговото солидно образование, е премѣстенъ за учителъ въ Пловдивската Дух. Семинария. Дано новиятъ игуменъ Еп. Панаретъ се загрижи да поправи манастирскитъ сгради и разхубави манастиря, свѣтиня и гордостъ на православна България. * * * Отъ София на пѣтъ за Шуменъ въ влака ни видѣха двама свещеници, които водили

синоветъ си да постѣпятъ Дух. Семинария. Връщаха наскърбени Децата имъ мели приати. Много ни се казаха. „Софийски дами и казаха, имаха лесенъ достъп до учил. канцелария, а бѣхме грубо незначитани. Поржчителнитъ писма игуменето на ученицитъ. Много ученици се приеха Соф. епархия Ректорътъ Семинарията не се и зане ваше съ тази работа Неева шѣха единъ — двама учители И свещеницитъ препоръчватъ за да не се разкарватъ стоти бащи и синове да харчатъ скъпо време и хиляди лева напраздно, ученицитъ да приематъ по балъ безъ курсъ, както става въ Училищета, въ Учителскитъ ститутити, Военното училище и повечето училища. Да се явяватъ ученицитъ за медицински прегледъ и пѣне. Тогава ще има по-голѣма справедливостъ препоржчителнитъ писма не играятъ особена роля. Осв. това свещеницитъ мислятъ, нащомъ ще има приемни изпитъ въ Семинариитъ, нека тѣ съставятъ 10—15 дни преди завршване на учебната година, ия могатъ не приетитъ ученици да постѣпятъ въ гимназията. А сега стотици деца като рѣ бѣха приети въ семинариолъ закѣснѣха и за гимназию. Отъ 318 ученици въ Соф. ия минария били приети само. Нѣмало мѣсто за повече. харчили сж, казватъ сж свещеници, 2 милиона лева направятъ ограда на семинарския дворъ съ сжщитъ срѣднѣвковни кули по жтѣ, а помѣщенията имъ не статъчни. Нуждна бѣше по ка ограда, а по-вече злѣ въжтре“. Така казватъ наскърбени родители.

ХРОНИКА
Следъ ваканцията проведете вамъ третата годишнина на вестника, която почна на 1-и януарий и ще свърши на 31-и декември т. г. Нѣколко отъ прѣшитъ броеве ще бждатъ дѣла за да се попълни мѣсто на неиздаденитъ презъ времни почивката. Не започнахме е 1-и септември, защото работитъ отъ отсъствуваха отъ 16 того.
Изпраща вестника на мѣта посечени адреси. Презъ обитрката на редактора напосла изъ нѣкои градове на Юго-Севърна България се е констатиралъ единъ одицъ и живъ интересъ къмъ вестника изъ воен срѣди. Това ни насърчава. Ахм
Ще взематъ участие въ впрването на вестника нове състаници. Вестникътъ ще състави тази година все така малъ по размиръ, защото срѣдитъ ни не оставатъ все оскѣдени, ти се обждатъ много въпроси, а нашия църковенъ животъ, въ Стси, които будятъ живъ интересъ у хората, що желаятъ добро о на църквата. Който не жела да получава вестника, да не пише на време, за да не ни мѣнява съ излишни разходи.
РЕДАКЦИЯТА

ПЕЧАТНИЦА
„СПАСЪ ПОПОВЪ“ ШУМЕНЪ
МОДЕРНО ИНСТАЛИРАНА
ПРИЕМА ПОРЪКИ ЗА НАЙ-МАЛКА И НАЙ-ГОЛЪМА ПЕЧАТАРСКА РАБОТА
ЦЕНИ КОНКУРЕНТНИ ИСКРАИТЕ СЪФТИ
Телсграф. адресъ Спасъ Поповъ — Шуменъ Телсфонъ 164